

ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ Σ' ΕΝΑ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΣ

ΘΑΝΑΣΗ ΚΩΣΤΑΒΑΡΑ

Θυμάρι άνθισμένο, ανάμεσα
σέ μάρμαρο άσπρο, έλιά και θάλασσα·
ανάβρα από κρουστά τραγούδια κλέφτικα·
πέτρα από θρύλο·
χῶμα
από θυσία και λεβεντιά!

*

Πού νά σε κρύψω, νά μή σ' εύρει άρρώστια, πίκρα θάνατος;
Πῶς νά σε κάψω μέσα μου
πριν νά σε φάει ή σκλαβιά;
Δάση ανάμεσα από καρτέρια άθάνατα·
νερά άγιασμένα από μπουρλότα, μοιρολόγια κι' όνειρα·
βουνά πελώρια από σκλαβιάς μεσάνυχτα
κι' άτίθασα πρωϊνά.

*

Δέ σε χωράει ό χρόνος.
Ή άγάπη δέ σου φτάνει.
Δέ σε κρατάει
φωτιά από πίστη κι' έξαψη ή ματιά.
΄Ασε νά κλάψω μόνο τά γυμνά σου χέρια·
τά βουβά σου βάσανα,
όταν σου παίρνουν τά χλωρά τριαντάφυλλα
και φέρνουν πίσω τά νεκρά πουλιά.
΄Όταν μες σε γιορτάσια, φίδια που ζέστανες στόν κόρφο σου
δόντια άκονίζουν άπ' τó κέφι σου
γυαλίζουν μπαμπεσιϊς χαμόγελα
κι' όπλίζουν δόκανα κρυφά.

*

΄Αϊντε μωρε καρδιά δαρμένη, προδομένη, άθάνατη.
΄Αϊντε μωρε άπονήρευτη άνοιξη·
αύρα τής αύρας
φλόγα τής φλόγας
λεβεντιά,

πού λησμονάς, παλεύεις, πέφτεις κι' ανασταίνεσαι
μ' ένα τραγούδι πυρκαγιά, μ' ένα λουλούδι γλύκα
άνεμε, θάλασσα, στεριά
πού άπ' τή σκλαβιά σας βγήκα.
΄Η λευτεριά φωλιάζει κάτω άπ' τή σκλαβιά
διαμάντι στά μουγγά σκοτάδια.
Ξεσπάει σε μιá φωτιά περήφανη
βαστάει μιá γοητεία παράφορη
από σκληράδα και όμορφιά.

*

΄Όλα τά στήθεια είναι βουνά από πέτρα.
΄Όλα τά μάτια είναι γυμνά σπαθιά.
Μά όλα τά καρδιοχτύπια δέν μιλάν σαν καριοφύλια κλέ-
[φτικα
όλα τά χέρια δέν κρατάν μιá λεβεντιά βουνίσια.

*

΄Η μπαμπεσιá πηδάει κρυφά
τις μάντρες τά μεσάνυχτα.
Σμίγει με τó χαλάζι που αύριο καίει τά σπítια καίει τις
[θάλασσες
άνοίγει μυστικά, στά σύννεφα, περάσματα,
κρυφογελάει καθώς πουλάει τή λευτεριά
καθώς γλυστράει στόν κόρφο της
πουγγιά,
από ψευτιά
σκοτάδι
θάνατο.

*

Τούτες οί πίκρες δέν ξεχνιόυνται εύκολα.
Αύριο θά βγοϋν ξανά με κλαδευτήρια οί περιβολάρηδες.
Θά μποϋν μες στα νερά οί νησιώτισσες
με δυνατά καμάκια
Θά στήσουν άγριες ξόβεργες
στά δάση τά παιδιά.
Μόνο που τώρα ό λύκος τριγυρνάει στις προδομένες
στάνες μας·
μόνο που τώρα ό πόρφυρας
βαράει καρτέρια ως τ' άβαθα·
χυμάει ό γύπας και χαλάει
τ' άγουρα περιστέρια.